

великий вплив на учнів і колег. Особливістю його характеру було те, що він щиро цікавився науковими інтересами колег й щедро ділився з ними своїми знаннями, час від часу радив звернути увагу на щось важливе або невідоме (відоме тільки йому). Він умів радіти успіхам інших, і часом, здається, більше за них. У живому житті він поставав невразливим і насмішкватим, любив людей, спілкування з ними, любив різні цікаві історії, особливо з українського минулого, був майстром їх розповідати.

Любив інколи жартувати, що справжній вчений це не той, хто все знає, таких насправді не існує. А той, хто знає, де шукати, і хто перевіряє цитати.

Колеги й друзі розповідають про нього як про товариша, який завжди і всім надавав підтримку, допомагав вирішувати проблеми, не тільки в життєвих питаннях, а й у творчих – протягом всього життя тихо й непомітно – правив, редагував, завершував праці різних людей. Найчастіше його ім'я не ставилося на готових публікаціях. Діапазон цих творчих співпраць трохи розкриває розділ “Дарчі написи у бібліотеці Віктора Дудка”, опублікований у вже згаданому збірнику.

Як зазначала у своїх спогадах І. Булкіна, “та сфера, у якій Віктор Дудко був унікальним фахівцем – архівна справа, джерелознавство, бібліографічна евристика, – все те, що складає основу гуманітарного знання, його підґрунтя, сьогодні ледве де викладається, здається, не завжди входить до вузівських програм і, в кінцевому рахунку, стає зникаючою натурою. І його раптовий і несправедливий відхід ми відчуємо швидко і відразу: джерелознавців такого рівня у нас не залишилось, і те «страшне зяяння», про яке говориться в короткому некролозі на сайті «Критики», здається невідновним і непоправним” (Спадщина. – Т. X. – С. 602).

З відходом Віктора Дудка українська наука зазнала великої втрати. Він був вченим, який протягом життя своїми працями утверджував і будував фундамент історії нової, духовно модернізованої України, – країни, до якої ми прагнемо. Він сам слугуватиме для всіх поколінь текстологів утіленням дослідницької самовідданості. Збережемо світлу пам'ять про цю неповторну, незабутню людину, визначного вченого. Його науковий доробок вже належить вічності. Вічна пам'ять...

Ніна Бернадська (Київ)

Володимир Васильович Грабовецький (24 липня 1928 – 4 грудня 2015).

Творчість відомих людей – це одночасно історія народу, до якого вони належать. Ця теза знаходить підтвердження в особі академіка Володимира Грабовецького. Його творча доля є складовою історичної долі західноукраїнської інтелігенції, якій у ХХ ст. довелося жити і творити в умовах тоталітарно-репресивних режимів.

Усі деспотії, що існували в Україні, всю міць своїх державних машин спрямовували у першу чергу проти інтелігенції – носія національної ідеї. Кожна творча особистість була фізично і духовно безборонною перед наступом офіційної ідеології, державного контролю і терору. Українська інтелігенція мусила пристосовуватися до постійного ідеологічного, політичного і морального тиску.

Трагічну долю розділяла й українська наука, зокрема гуманітарна, закута в пута офіційної ідеології. Під особливим наглядом перебувала історична наука, з якої вилучалось усе корінне, етнічне, національне. У тих нелюдських умовах духовної і політичної неволі, того вавилонського полону, про який не має уявлення жодна західноєвропейська нація, частина української інтелігенції спромоглася проводити наукову і національно-культурну діяльність на європейському рівні. Яскравою постаттю серед цієї інтелігенції, без сумніву, був Володимир Грабовецький.

Окремі штрихи тих суспільних умов, у яких розвивалася творчість західно-української інтелігенції у ХХ ст., дають змогу краще зрозуміти творчий шлях самого Володимира Васильовича, доля якого була цікавою і повчальною в суспільному і виховному аспектах.

Народився майбутній історик 24 липня 1928 р. у містечку Печеніжин (нині Коломийський район Івано-Франківської області) в сім'ї Василя і Гафії Грабовецьких. Родина Грабовецьких мало чим відрізнялася від решти селянських сімейств Печеніжина – злидні постійно панували в сім'ї, до того ж Володимир був сьомою дитиною в родині. У рідному селі закінчив початкову школу, а згодом навчався у Коломийській українській гімназії, Малій духовній греко-католицькій семінарії у Львові, у Винниківській середній школі робітничої молоді.

У школі Влодко, як його називали батьки і друзі, найбільшу прихильність виявляв до історії. Зацікавлення історичним минулим він виніс із родини, що слугувала добрим прикладом невмирущості національних традицій, історичного досвіду попередніх поколінь. Розповіді батька, колишнього стрільця УГА, активного діяча Українського національно-демократичного об'єднання, про козаків, карпатських опришків, визвольну боротьбу українців за свою незалежність у 1918–1920 рр., ознайомлення з опублікованими у Львові й Коломії книжками про історичне минуле українського народу, рідної Гуцульщини, про світову історію – все це стало визначальним для вибору подальшого життєвого шляху, спонукало Володимира Грабовецького 1947 р. піти вчитися на історичний факультет Львівського університету імені І. Франка.

У студентські роки, спеціалізуючись у науковому гуртку кафедри історії України, В. Грабовецький у непростих умовах розпочав свої студії з історії опришківського руху, на чолі якого був знаменитий земляк Олекса Довбуш. 1948–1950-ті рр. були надзвичайно складними в житті науковців і студентів Львова. Особливо це стосується представників суспільних наук. Радянські чиновники продовжували вважати місцевих вчених “запеклими українськими буржуазними націоналістами”. Особливо посилились репресії після вбивства Я. Галана. Нещаслива доля не обминула і Володимира Грабовецького – його також виключали з університету, звинувативши в українському буржуазному націоналізмі. Студент В. Гайворонюк заявив, що В. Грабовецький начебто поділяє ідеї “мюнхенської зграї”, маючи на увазі українських емігрантів, відвідує церкву і є сином попа. За тих історичних умов у Львівському університеті на всіх факультетах відбувалися збори, на яких піддавали анафемі т. зв. українських буржуазних націоналістів. І тільки коли університетські чиновники на свої запити не отримали з місця народження В. В. Грабовецького необхідного їм підтвердження, студента залишили в спокої.

Після закінчення історичного факультету В. В. Грабовецький був направлений на роботу вчителем історії в Новоскварявську середню школу Жовківського району на Львівщині, де він пропрацював до літа 1953 р. Вчителюючи, Володимир Грабовецький посилено працював, студіював праці Михайла Грушевського, Михайла Возняка, Івана Крип'якевича. Останній тоді очолював Інститут суспільних наук АН УРСР і мав світове ім'я в історичній науці.

Знайомство з І. П. Крип'якевичем спонукало В. В. Грабовецького перейти працювати до наукової академічної установи. 19 вересня 1953 р. Президія львівського філіалу АН УРСР затвердила його на посаді молодшого наукового співробітника відділу історії України Інституту суспільних наук АН УРСР. З цього часу почався стрімкий шлях молодого вченого до вершин наукової слави.

1953–1975 рр. – т. зв. “львівський період” у науковій діяльності Володимира Грабовецького. Опришківський рух став провідною науковою темою дослідника. Розробка такої проблематики в умовах неофіційного табу на вивчення козаччини, середньовічної історії загалом, набувала особливого суспільного звучання. Перша стаття В. В. Грабовецького з’явилася на сторінках винниківської газети “Радянське життя” 24 грудня 1953 р. В центрі дослідження молодого вченого був славетний український гетьман Богдан Хмельницький. Після опублікування низки статей в газетах 1954–1956 рр. про першодрукаря Івана Федорова, селянського бунтаря Устима Кармелюка, про Івана Франка, дедалі пильнішу увагу В. В. Грабовецького привертала славнозвісна постать Олекси Довбуша. Одна за одною виходять його статті та праці “Народний проводир Олекса Довбуш”, “Народний герой Олекса Довбуш”, “Новий документ про загибель Олекси Довбуша”, “Рух карпатських опришків напередодні і в роки визвольної війни 1648–1654 рр.”, “Селянський рух на Галицькому Прикарпатті в другій половині XVIII ст.” та ін.

Упродовж 1957 р. В. Грабовецький надрукував серію статей під рубрикою “Вивчай рідний край” на сторінках газети “Ленінська молодь”. Це були змістовні історичні нариси про Нестерів, Винники, Белз, Городок, Звенигород, Золочів, Буськ, Брюховичі, Сокаль, Бібрку, Великі Мости, Яворів тощо.

Починаючи з цього часу чітко викристалізувалися проблеми, над якими працюватиме вчений упродовж багатьох років – історія вірменських поселень в Галичині, рух опришків, гайдамачина, вплив народно-визвольної війни Б. Хмельницького на західноукраїнські землі тощо. 1962 р. вийшла друком монографія В. В. Грабовецького “Селянський рух на Прикарпатті в другій половині XVII – першій половині XVIII ст.”.

Львівський період був надзвичайно плідним у науковій роботі В. В. Грабовецького. Крім вищезазначених праць, історик видав монографію “Антифеодальна боротьба карпатського опришківства XVI–XIX ст.” (1966). Всього вчений за період середини 1950-х – початку 1970-х рр. опублікував близько 300-т наукових праць.

Також В. В. Грабовецький активно займався громадською роботою, був членом президії і головою секції історичних пам’яток Львівської організації Українського товариства охорони пам’яток історії та культури. Впродовж 1968–1974 рр. відомий вчений вів тележурнал “Скарби народу” на Львівській студії телебачення.

В Інституті суспільних наук під керівництвом визначного українського історика Івана Крип’якевича в 50-х – 60-х роках XX ст. формується наукова історична школа. Її представники – відомі українські вчені Ярослав Ісаєвич, Юрій Сливка, Володимир Баран, Ярослав Шашкевич, Микола Кравець, Феодосій Стеблій, Володимир Грабовецький. Саме цьому поколінню випало нелегке завдання: в умовах політичних репресій, тотальної цензури, несприятливої для наукової творчості суспільної атмосфери продовжити естафету української історіографії, започаткованої у другій половині XIX – на початку XX ст. Володимиром Антоновичем, Михайлом Грушевським, формувати нову генерацію української наукової гуманітарної еліти.

Працюючи впродовж 15-ти років під науковим керівництвом академіка Івана Крип’якевича, Володимир Грабовецький проявив себе талановитим дослідником історії рідного краю. Наполеглива праця у численних архівних фондах Львова, Києва, Москви, Кракова, Вроцлава дала йому змогу отримати як результат досліджень цінні наукові знахідки, заповнити чимало прогалин історичної науки, підготувати й успішно захистити кандидатську (у 1958 р. на засіданні спеціалізованої вченої ради Інституту історії АН УРСР на тему “Селянський рух в Галицькому Прикарпатті в

другій половині XVII ст.”), а згодом докторську (30 вересня 1968 р. на засіданні спеціалізованої вченої ради Київського університету імені Тараса Шевченка на тему “Антифеодальна боротьба карпатського опришківства XVI–XVIII ст.”) дисертації, стати відомим науковцем, дослідником середньовічної і новочасної історії України.

У 1975 р. професор Володимир Грабовецький переходить на викладацьку роботу на історичний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту імені В. Стефаника, а в 1990 р. він очолив кафедру історії України. Поряд з цим він займав посади члена Наукової ради з дослідження проблеми “Основні закономірності вітчизняної історії довоєнного періоду” при секції суспільних наук АН УРСР, члена бюро науково-координаційної ради з проблем “Історичне краєзнавство в Українській РСР” при відділенні історії, філософії та права АН УРСР, члена секції історичного краєзнавства республіканської наукової ради АН УРСР з проблем історичної науки, члена президії та правління Івано-Франківської обласної організації Українського товариства охорони пам’яток історії та культури. В. В. Грабовецький був членом комітету Республіканської асоціації українознавства і членом Наукового товариства ім. Тараса Шевченка у Львові, яке відновило свою діяльність у 1990 р.

Становлення молодого української державності, нові суспільно-політичні умови наукової і громадської діяльності започаткували новий етап у житті та творчості відомого українського історика, дали змогу повною мірою розкритись його таланту науковця, педагога, громадського діяча.

За 65 років наукової діяльності з-під пера Володимира Васильовича вийшло близько 1,5 тисячі наукових і науково-популярних праць, у тому числі більше 100 монографій. Серед українських істориків-медієвістів другої половини XX – початку XXI ст. творчий доробок професора Володимира Грабовецького виявився найвагомим.

Попри величезну різноманітність напрямів дослідницької діяльності предметом його наукових інтересів завжди була історія рідної України. Він опублікував 50 наукових праць з історії Київської Русі та Стародавнього Галича. Володимир Грабовецький вперше в українській історіографії дослідив одне з найбільших повстань в Україні та Європі під проводом Мухи в окремій монографії “Селянське повстання на Прикарпатті під проводом Мухи 1490–1492 рр.”, яку високо оцінили фахівці в Україні та за її межами.

В. Грабовецький відомий також як дослідник запорозького козацтва, якому присвятив близько 60-ти наукових і науково-популярних праць. Найповніше вчений опрацював добу Хмельниччини, опублікувавши монографію “Західноукраїнські землі в період народно-визвольної війни 1648–1654 рр.”.

Проте основною тематикою досліджень Володимира Грабовецького стала історія багатоголікового національно-визвольного руху карпатських опришків, зокрема діяльність Олекси Довбуша. В архівах дослідник виявив понад 350 нових документів про опришків XVI–XVIII ст., з них 70 про Олексу Довбуша, якому присвятив 150 наукових праць. Проблеми опришківського руху автор узагальнив у трьох монографіях: “Антифеодальний рух на Прикарпатті в другій половині XVII – першій половині XVIII ст.”, “Карпатське опришківство” і “Олекса Довбуш”. Вони стали новим словом в українській історіографії. В умовах партійно-тоталітарної диктатури важко переоцінити їхнє наукове, національно-культурне й виховне значення. За тих часів Олекса Довбуш, опришківський рух були символами нескореності

нації та її боротьби за свободу, що виховували почуття національного самоусвідомлення. Все це дає підстави вважати творчість Володимира Грабовецького того періоду явищем національно-культурного шістдесятництва, проявом моральної опозиції режиму. Пильний погляд т. зв. “компетентних органів”, їхні “виховні” заходи, що зводились до шантажу та залякування, дослідник відчував на собі всі роки існування тоталітарного режиму.

Попри все невтомна дослідницька праця тривала. Володимир Грабовецький найбільше зусиль доклав до вивчення історії Прикарпаття, що стало продовженням давньої традиції історичних досліджень країв і регіонів України, біля джерел якої були такі видатні вчені, як Михайло Грушевський, Іван Франко, Володимир Гнатюк, Іван Крип'якевич, Степан Томашівський.

Сьогодні не можна уявити історії Прикарпаття без таких книжок, як “Гуцульщина XIII–XIX століть. Історичний нарис”, “Нариси історії Івано-Франківська”, шеститомне видання “Нариси історії Прикарпаття”, тритомна “Ілюстрована історія Прикарпаття”. На думку вченого, ґрунтовне вивчення історичної спадщини окремих регіонів має стати передумовою принципово нового концептуального осмислення історії України, її ролі й місця в минулому та сучасному геополітичному просторі.

У науковому доробку Володимира Грабовецького своєрідної динаміки набула українська історична урбаністика. Історичним нарисом “Звенигород”, що з’явився ще 1959 р., вчений започаткував видання серії історико-краєзнавчих нарисів, які переросли у фундаментальні монографії: “Історія Коломиї”, “Історія Калуша”, “Нариси історії Галича” та ін. Він був подвижником написання історії міст і сіл Прикарпаття.

Академік АН Вищої школи України Володимир Грабовецький зробив чимало для розвитку української наукової біографістики. У своїх працях він висвітлив життя і діяльність багатьох національних героїв України – Мухи, Северина Наливайка, Гната і Семена Височанів, Богдана Хмельницького, Максима Кривоноса, Данила Нечая, Олекси Довбуша, Івана Капушака, Івана Смицнюка, Василя Баюрака, Івана Бойчука та багатьох інших.

У науковому доробку вченого – близько 50-ти наукових праць зі спеціальних історичних дисциплін – історіографії, археографії, генеалогії, геральдики, історичної хронології.

З початку 1990-х рр. Володимир Грабовецький виступив ініціатором і організатором цілої низки наукових конференцій. Після багатолітнього замовчування і фальсифікацій історичного минулого України важливо було зосередити зусилля науковців на найважливіших проблемах національної історіографії. У зв’язку з цим у 1990 р. було проведено наукову конференцію, присвячену 500-річчю селянського повстання під проводом Мухи. 1991 р. організовано науково-теоретичні конференції, присвячені 125-річчю від дня народження визначного українського історика Михайла Грушевського, 105-річчю від дня народження академіка Івана Крип’якевича, 1995 р. відбулася міжвузівська наукова конференція з нагоди 150-річчя українського історика Юліана Целевича, 1999 р. – наукова конференція, присвячена 120-річчю від дня народження Степана Томашівського.

Важливою сторінкою наукової біографії Володимира Грабовецького є краєзнавчо-пошукова та музеєзнавча діяльність. Протягом 50-ти років він збирав усе, що стосувалося опришків. Зокрема, виявив понад тисячу одиниць матеріалів про О. Довбуша. За його ініціативою та участю 1995 р. в Івано-Франківську відкрито

історико-меморіальний музей Олекси Довбуша, колектив якого веде значну дослідницьку і патріотично-виховну роботу. Знаний в краї науковець Петро Арсенич з цього приводу пригадує: “Я спочатку був прихильником відкриття такого музею у Печеніжині чи Космачі, але Володимир Васильович переконав мене у потребі відкриття музею саме в обласному центрі. Я свого часу передав для музею ряд експонатів, зокрема, рідкісну фотографію Церкви в с. Космач та книгу автора Кучурака «Олекса Довбуш – славний ватажок опришків». Книга написана в жанрі історичної повісті і вийшла друком у Коломиї, 1900 р. У згаданому музеї я організував свою виставку: «Олекса Довбуш у філокартії»”.

Плідну дослідницьку працю Володимир Васильович поєднував з підготовкою висококваліфікованих фахівців-істориків. Під його безпосереднім керівництвом із числа колишніх студентів виросла ціла історична школа, нова генерація українських науковців, які вивчають важливі проблеми історії України. Серед них вже відомі в краї і в Україні дослідники – Ігор Цепенда, Петро Сіреджук, Володимир Пришляк, Микола Вегеш, Богдан Гаврилів, Василь Педич та багато інших. Про неабияку підтримку В. Грабовецьким молодих науковців Петро Арсенич згадує: “З Володимиром Васильовичем Грабовецьким я вперше познайомився 1960 р., у Львові, в Інституті суспільних наук АН УРСР. З того часу я неодноразово приїжджав до нього як старшого наукового співробітника, автора багатьох статей і книг з історії західноукраїнських земель, наукових робіт про Олексу Довбуша. Я прагнув одержати консультацію по виявленню архівних джерел, книг, необхідних для написання красназвочної літератури.

У Львові Володимир Грабовецький познайомив мене зі своїм наставником – видатним істориком, академіком Іваном Петровичем Крип’якевичем, який дозволив мені ознайомитися з науковою картотекою про населені пункти Галичини. Тоді знаний учень І. Крип’якевича Володимир Грабовецький подарував мені книги про Олексу Довбуша, зокрема свою працю «Народні музеї Львівщини», що вийшла друком у Львові, 1961 р. Наш славний земляк заохочував мене підготувати нарис про Галич, а він посприяє у виданні як співавтор. 1964 р. у видавництві «Каменярь» вийшла наша перша спільна книжка про Галич. Я був безмежно радий, бо це була моя перша книжечка у співавторстві з відомим істориком. Після схвальних рецензій про видану нами книгу Володимир Грабовецький відзначив, що ми будемо спільно готувати й наступну книгу про Гуцульщину, чому я був, зрозуміло, дуже радий. У 1968 р. Володимир Грабовецький захистив докторську дисертацію на тему «Антифеодальна боротьба карпатського опришківства XVI–XIX ст.».

Я в Інституті фольклору та етнографії АН УРСР у професора Костя Гуслистого здав кандидатський екзамен, і мені затвердили тему дисертації «Володимир Шухевич – дослідник Гуцульщини». Працюючи над цією темою, я мав можливість відвідати бібліотеки і архіви Львова, Києва, Одеси, Москви, Ленінграда. Рукопис майбутньої книги передав В. Грабовецькому, який включив її у видавничі плани Львівського державного університету імені І. Франка. Це для мене був серйозний успіх.

Однак після мого звільнення 1966 р. з посади викладача археології та етнографії Івано-Франківського педінституту «За підтримку ідеології українського буржуазного націоналізму, за зв’язь з націоналістом Морозом В. Я.» та різкої критики мене секретарем ЦК з ідеології Валентином Маланчуком моє прізвище у видавництві викреслили як співавтора. Незважаючи на це, я продовжував співпрацювати з Володимиром Грабовецьким, який не відцурався мене.

Наша співпраця стала більш тісною після переведення Володимира Васильовича на роботу до Івано-Франківська, 1975 р. Упродовж 1975 – 1990-х рр. учений працював на посаді професора кафедри історії СРСР і УРСР. У 1990 р. з ініціативи В. Грабовецького було створено кафедру історії України, яку професор успішно очолював 16 років. Того ж 1990 р. я повернувся на викладацьку роботу в педінститут, і моя співпраця з академіком поживилася. Я деякий час працював під його керівництвом, читав лекції з археології, етнографії та історії України. Крім того, я часто виступав на наукових конференціях, організатором яких був Володимир Васильович Грабовецький... За прикладом професора Володимира Грабовецького я також опублікував статті про археологічні пам'ятки краю, музеї Прикарпаття, про населені пункти Нижній Березів, Криворівню, Кобаки, Кути, Яворів, Снятин, Городенку, Тлумач, про відомих вчених, письменників, етнографів, краєзнавців В. Гнатюка, Й. Кобринського, І. Франка, Лесю Українку, Ю. Федьковича, Г. Хоткевича, В. Шухевича, Б. Лепкого, К. Трильовського, про галицькі родини Заклинських, Бурчачинських, Іванчуків. Позитивна оцінка моєї діяльності академіком В. Грабовецьким заохочувала мене до подальшої праці на ниві історичного краєзнавства”.

Про ще один аспект наукових зацікавлень академіка В. В. Грабовецького П. Арсенич згадує так: “Володимир Грабовецький опублікував ряд книг та статей про Тараса Шевченка. Назвемо лише окремі з них: «Скульптурна Шевченкіана Прикарпаття. Путівник», 1989 р.; «Моринці. Сторінки історії села Тараса Шевченка та вшанування Кобзаря», 2008 р.; «Кобзар Т. Шевченка – безсмертний у віках», 2009 р.; «Історія встановлення першого скульптурного пам'ятника Тарасові Шевченкові у Винниках», 2012 р. та ін.”.

Громадська діяльність науковця ще з 1966 р. тісно пов'язана з українським Товариством охорони пам'яток історії та культури. Впродовж 1960-х – 1970-х рр. В. Грабовецький обирався членом президії правління і постійним головою секції історичних пам'яток. Був почесним головою Івано-Франківської обласної організації Всеукраїнської спілки краєзнавців. Дослідник був ініціатором встановлення пам'ятника Олексі Довбушу в Печеніжині, увічнення пам'ятних місць, пов'язаних із життям і діяльністю народного героя та його послідовників у Івано-Франківську, Космачі, Яремчі, де було встановлено пам'ятні обеліски, меморіальні дошки.

У час національного і державного відродження України Володимир Грабовецький всі свої сили спрямовував на висвітлення маловідомих сторінок історії України, повернення народів імен забутих героїв національно-визвольного руху, діячів науки і культури. Одночасно вів популяризаторську роботу серед вчителів, студентів, громадськості краю, виступав з авторськими програмами по радіо і телебаченню.

Його багаторічна наукова і культурно-громадська діяльність високо оцінені. 1989 р. Володимира Васильовича було нагороджено орденом “Знак пошани”. Він лауреат обласних краєзнавчих премій імені Івана Вагилевича (1991) та академіка Івана Крип'якевича (1998), нагороджений медаллю на відзнаку плідної роботи на ниві охорони пам'яток історії та культури України (1992). У 1995 р. Указом Президента України В. В. Грабовецькому присвоєно почесне звання “Заслужений діяч науки і техніки України” за значний особистий внесок у розвиток національної освіти, впровадження сучасних форм навчання і виховання молоді. Того ж року Володимир Васильович був обраний академіком АН Вищої школи України по відділенню історії, філософії та права. У 1997 р. вченого нагороджено почесним знаком Міністерства освіти України “Відмінник освіти України”; він кавалер ордена

“За заслуги” трьох ступенів. Його обрано почесним громадянином 13-ти міст і сіл України. У 2000 р. з благословення Святійшого патріарха України Філарета В. Грабовецького нагороджено грамотою за заслуги перед Українською Православною Церквою Київського Патріархату, а єпархія УГКЦ нагородила вченого ювілейною золотою медаллю з нагоди 2000-ліття Різдва Христового. З 2000 р. В. Грабовецький почесний член Українського історичного клубу м. Москви, з 2004 р. – почесний доктор Ужгородського національного університету. У 2003 р. Міністерство освіти і науки України відзначило Почесною грамотою Володимира Васильовича – завідувача кафедри історії України Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника за багаторічну сумлінну працю, особистий внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність. У 2007 р. ухвалою Вченої ради Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника Володимиру Васильовичу Грабовецькому присвоєно звання “Почесний професор Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника”. Того ж року рішенням кафедри історії України цього вишу В. В. Грабовецькому присвоєно звання “Почесний завідувач кафедри історії України Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника”.

4 грудня 2015 р. видатного українського історика не стало. Праці Володимира Грабовецького увійшли у золотий фонд української історіографії. У дослідження історії краю його вклад неоціненний, а обсяг зробленого вражає масштабністю і багатогранністю. 65 років своєї подвижницької праці він віддав вивченню славного історичного минулого рідного народу, підготовці нової генерації українських науковців, вихованню студентів у дусі українського патріотизму. Не буде перебільшенням сказати, що кожен із прикарпатських істориків молодшої генерації так чи інакше формувався під впливом наукового доробку академіка Володимира Грабовецького. Світла пам’ять про нього назавжди збережеться в наших серцях!

Безперечно, життєвий шлях та науковий доробок видатного історика Прикарпаття ще чекають свого дослідника. Тут у пригоді стануть документи та матеріали, що відклалися впродовж життя вченого та передані до Відділу рукописів Львівської національної наукової бібліотеки імені Василя Стефаника та Державного архіву Івано-Франківської області, де зберігаються у особових фондах. Усі опубліковані Володимиром Васильовичем книжки передані до Відділу краєзнавчої літератури Івано-Франківської обласної універсальної наукової бібліотеки імені Івана Франка.

Петро Арсенич, Андрій Королько, Лілія Шологон (Івано-Франківськ)